

אור הצדיק

יוצא לאור ע"י ישיבת "תפארת צדיק" ע"ש מוהר"ן מברסלב
בראשות הרה"ג רבי יוחנן נתן שליט"א

בס"ד בר"ה

ערב ש"ק פ' בשלח ורה"ש לאילנות

י"ד שבט ה'תש"ע

הפטרה: ותשר דבורה

גליון כד

דבר העורך

הפטרת בשלח (שופטים ד-ה)

"ואהביו כצאת השמש בגברתו" – הנעלבין ואינם עולבין, שומעים חרפתם ואינם משיבים – עליהם נאמר: ואוהביו כצאת השמש בגברתו. (מסכת גיטין דף לו).

חכמינו הקדושים מדמים את הנעלבים ואינם עולבים לשמש בגברתו, משום שבאמת מדה זו של הבלגה על עלבון, נחשבת מדה טובה רק כשהמדובר הוא כבודו האישי של האדם, ולכן אמרו "שומעים חרפתם", כלומר את חרפתם האישית. אבל אם שומעים אחד מבוזה אדם אחר, שהוא תלמיד חכם, ישר ורחף מפשע, אז אסור בשום אופן להבליג ולשתוק, אלא אדרבה, זה חטא גדול לעבור בשתיקה על עלבוננו של תלמיד חכם.

ואכן, כך נהגה השמש בעצמה: בעת בריאת העולם דרשה הלבנה את מיעוטה של השמש, וקיטרגה עליה ואמרה: אין שני מלכים יכולים לשמש בכתר אחד. והשמש שתקה ולא הגיבה כלל. וכן בעת המחלוקת של ק' רח ועדתו נגד משה רבינו, קינאה השמש לכבודו של משה, ומיאנה לזרוח ולהאיר על העולם, כל עוד לא יבואו על עונשם מעליביו של משה.

ה' יעזרינו להיות מן הנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים, ויזכינו לזרוח ולהאיר כשמש בשיאה, אמן.

זמני כניסת ויציאת השבת

לרבינו	יציאת ש"ק	כניסת ש"ק
תם	17: 49	16: 35
18: 28	17: 50	16: 50
18: 24	17: 48	16: 39
18: 22	17: 51	16: 50
18: 25		

כתובת המערכת: אבני החושן 31 מודיעין
מיקוד: 71700 טל': 050-3022212
דוא"ל: tiferet_tzadik@walla.com

ניתן לקבל הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל

נא לשמור על קדושת הגליון, הגליון טעון גניזה!
נא לא לקרוא בזמן התפילה!

דבר ראש הישיבה

על פרשת השבוע

הכל לטובה!

כשכני ישראל יצאו ממצרים, הקדוש ברוך הוא לא הביאם מיד לארץ ישראל בדרך הקצרה והפשוטה, שהיא דרך ארץ פלישתים, אלא "ויסב אלהים את העם דרך ים סוף", שהיא דרך ארוכה ועקומה (רש"י), ולכאורה, הלא יותר נוח לבני ישראל להגיע לארץ ישראל בדרך הקצרה, אם כן למה הובילם ה' יתברך בדרך הארוכה?! אלא, יתכן שנוח להגיע בדרך הקצרה, אבל טוב יותר ועדיף לכלל ישראל, להגיע בדרך הארוכה, אף על פי שהיא פחות נוחה.

מוהרנ"ת מגלה לנו סוד (ליקוטי הלכות ברכת הריח, ה"ד מה), שצריכים לסבול טלטולים ויסורים לפני שבאים לארץ ישראל, והכל בשביל "קיובוץ הנדחים", ובכל מקום בעולם שיהודי נמצא שם בגלות, יש לו מה לתקן שם, אחרת – לא היה מגיע לשם. ואפילו שאותו אדם אינו במדרגת "צדיק" כלל [בלשון המעטה], בכל זאת מתקן הרבה [במה שמקיים בגלות מצוות, ולומד תורה, ועושה מעשים טובים], וזה דבר נסתר ונעלם מאד (וכבר מבואר קצת בכתבי הארי ז"ל). וזה מה שאמרו חכמינו ז"ל במסכת פסחים (פרק יז): לא גלו ישראל בין העובדי כוכבים אלא כדי שיתופסו עליהם גרים. שזה אותם "תיקונים" נפלאים שכל יהודי פועל בעצם היותו בגלות.

גם בפרטיות – כל הירידות והנפילות העוברות על כל אחד מישראל לפי בחינתו ומדרגתו, שזה בחינת גלות הנפש ממש, עד שיש הרבה שנפלו עד עמקי תהום תחתית, ונדמה להם שאפס תקוה, חס ושלום, בפרט עכשיו, בסוף הגלות, באחרית הימים האלה, בעקבתא דמשיחא, כאשר כל אחד יודע נגעיו לבבו ומכאוביו. ואף על פי כן סוף כל סוף, כולם יתקונו ולא יהיה נאבד שום אחד מאיתנו, חס ושלום. כי ה' יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. ולפעמים דווקא כשהאדם מגיע למקום נמוך ורחוק מהקדושה מאד מאד, דווקא שם יתעורר בהתעוררות גדולה מאד ל-ה' יתברך. ואדרבה, אדם שהתרחק מהקדושה, וכשעושה איזו עבודה בעלמא של קדושה, כגון שהניח תפילין ולבש ציצית, זה יקר בעיניו יתברך מאד מאד, אף על פי שאין עבודתו בשלימות, ועל ידי זה הוא יתברך מרחם עליו ומושיע אותו. וכשאדם נופל על ידי החטאים למקום רחוק מהקדושה, ה' יתברך מזמן לו זכות באותו מקום רחוק שהוא נמצא, כדי לחזור ולהתקרב לקדושה. וזה הנסיון והבחירה שלו, אם יזכה לזכור ב-ה' יתברך, מכל מקום שהוא, כי לפי המקום שנמצא, יכול לזכות בעבודה קטנה לעשות נחת רוח ותענוג גדול ל-ה' יתברך, מה שלא היה זוכה במקום הקדוש ביותר, ולפעמים יכול לעשות כזו נחת רוח, שאפילו צדיק גדול לא יכול לעשות, ועל ידי זה מתקן תיקונים נפלאים מאד!

נמצא, שאפילו יהודי שיורד לגלות, ולפעמים לגלות קשה מאד – הכל לטובה, לטובתו הנצחית, לכן צריך כל אחד לרחם על עצמו, שגם בעומק הגלות ישתדל לחטוף כמה שיותר תורה ותפילה ומעשים טובים, ועל ידי זה יעשה נחת רוח גדול ל-ה' יתברך, דווקא במקום נמוך, ועל ידי זה יזכה לגאולה שלימה בשמחה, בנחת וברחמים. ה' יזכינו לזה, אמן.

תאריכי פטירת הצדיקים

שבט

ט"ז- ר' יונה נבון (רב החיד"א), ר' שלום מרדכי הכ' שבדורון
י"ז- ר' חיים פלאג'י, ר' בנימין וולף מקרקא, ר' משה מקיטוב
כ- אשר בן יעקב אבינו ע"ה, ר' עובדיה הדאיה
כ"א- ר' יצחק שרים השני, ר' משה גלאנטי
ביכות נר תמיד הדולקים בשמן זית, נצולין מגזירת שמד

דברי הרב מיכאל דהאן זצ"ל

ט"ו בשבט, הוא ראש השנה לאילנות, ויום ההולדת של האילנות למעשרות ולע' רלה. אחרי שרוב גשמי השנה ירדו ונתנו את כחם באילנות, מראים עכשיו האילנות את הברכה שקיבלו בפירות שהם נותנים. ט"ו בשבט הוא קצת יום טוב. אין אומרים בו תחנון, ומרבים באכילת פירות ארץ ישראל שנתברכה בהם. מברכים את הקדוש ברוך הוא על הארץ הטובה אשר נתן לנו. "ברוך ה' תודה רבה לך ה' על הארץ הטובה, הנפלאה, על הפירות הנפלאים שאתה נותן לנו, על הברכה, על השפע הזה, איזה שפע נפלא". שהקדוש ברוך הוא יזכה את כל עם ישראל להשתמש בשפע הזה ולהודות. לפתוח את פינו בהלל, שירה והודאה. ט"ו בשבט נקרא 'ראש השנה' מפני שהקדוש ברוך הוא דן את האילנות. זוהי מידתו של הקדוש ברוך הוא, שבכל תחילת הצמיחה של כל אחד מברואיו, הוא סוקר את כל ענייניו עד הסוף. ואז, בהתחלה של הכל, זוהי עת רצון לבקש בתפילה על הצלחתו. התפילה היא סוד הצמיחה. האדם הרי נמשל לעץ השדה, ולכן יום זה הוא מעין יום דין גם לאדם שנמשל לעץ, ולא רק לעצי השדה. כמה נפלא הדבר להתפלל שיומין לנו ה' יתברך אתרוג נאה ומהודר, כפי שמובא בספרים להתפלל על אתרוג בט"ו בשבט. האתרוג מרמז ללב היהודי, ואנחנו רוצים להתפלל שהלב יוציא פירות נאים, שיתחיל ללבלב, שיהיה לב חי, עם רגש והתלהבות, כפי שראוי ללב יהודי. כשהלב מלבלב, הוא מוציא פירות, והמעשים הטובים הם הפירות, הם התולדות של בני האדם, הם התולדות שלנו.

רבינו נחמן כותב: "דע, כי יש שדה ושם גדלים אילנות ועשבים יפים ונאים מאד, וגודל יקר יופי השדה וגידוליו אי אפשר לספר. אשרי עין ראתה זאת. ואילנות ועשבים הם בחינת נשמות קדושות הגדלים שם. ודע, שכשהנשמות עושין פירות, שעושות רצונו של מקום, אזי מאירין עיני בעל השדה", (ליקוטי מוהר"ן תורה ס"ה). רבינו מסביר, שיש ממונה על הגן הנפלא הזה, והוא דואג שלא יתקלקלו האילנות על ידי עשבים רעים או מזיקים למיניהם, והוא גם דואג להשקות את האילנות ולתת להם כל צרכם. יש מי שדואג לנו, רק שנפשוט את שתי ידינו כמו שני ענפים, נביט לשמים כמו צמרת האילן, ונפתח את פינו כמו פרח ריחני הטומן בתוכו פרי נפלא ועסיסי. כל יהודי הוא אילן נפלא. כל יהודי הוא אילן עם פירות וענפים נפלאים שאין כדוגמתם.

מעשה באדם אחד שעבר ליד אילן אחד, אכל מפריו, שתה ממימיו [מאמת המים שעוברת תחתיו], ונח בצילו. כשקם ללכת, פנה אל האילן ושאלו: "אילן, אילן, במה אברכך? צילך נאה, אמת המים עוברת תחתך, פירותיך מתוקים. יהי רצון שכל נטיעות שנוטעים ממך יהיו כמותך".
כל אדם יכול להגיע לברכה הנפלאה הזו!

פניני הזהר לשבת קודש

כישצאו ממצרים והגיעו למרה, מדת הדין קיטרגה לפני ה' ואמרה: מאחר שמכרו את אחיהם ועשו פירצה גדולה הרי שצריכים הם לסבול עוד, ואיך יוצאים מהגלות?! אמר הקדוש ברוך הוא: יש לי בתורה מתנה טובה, ושבת שמה, ואם ישמרו את השבת תסגר הפירצה ההיא, שהשבת מכפרת על אותו עוון. ולכן קיבלו שבת במרה, כדי שיקבלו על עצמם לשמור שבת, ומדת הדין אין לה רשות לקטרג, שנאמר: 'שם שם לו חוק' (שמות טו כה). ומכאן, שיכולה השבת לרחם עלינו ולקבץ אותנו מגלותינו. ואם ישמרו בני ישראל שתי שבתות כהלכתם, מיד נגאלים. כי על ידי שמירת שבת יש קיום למעלה ולמטה, ושערי ירושלים העליון הנקרא 'שערי צדק', היא כלה הכלולה מהכל. ועל ידי שמירת שבת תתחזק המלכות בארץ בידי דוד המלך ע"ה, ולכן אמר דוד המלך ע"ה: "לך ה' הממלכה" (דברי הימים א, כט יא). זהר חדש (דף יא א)

עצות משובאות

ראש השנה לאילנות

מוהרנ"ת ז"ל אמר, שבפירות הארץ מלובשות נפשות יקרות וגבוהות מאד, והן מלובשות בהעלם גדול, וזה שכתוב (דברים כ) "כי האדם עץ השדה", שבעצי השדה מלובשות נפשות האדם ביותר, וכשאדם אוכלם בכוונה גדולה מאד, ומכוון שבפירות או בלחם הנעשה מחטים, טמונים וגנוזים נפשות רבות השייכות לשורש נשמתו, ומכוון מאד בברכת הנהנין, על ידי זה – הנשמות יש להם עלייה, וכן מתעברים בתוך נשמתו, וגם הוא זוכה להתעלות בעבודת ה' יתברך, עליו אחר עליו. והאריז"ל הקפיד מאד על ברכת הנהנין, שיהיה האדם זהיר בזה מאד, כי בנפשו הוא, ולכן אל יקל בדברים אלו. ואם היה האדם יודע איך שהנפשות המגולגלות ומלובשות בפירות הארץ מצפים להתעלות ולבוא אל תיקונם, אז היה מכוון מאד בברכת הנהנין והן בעת אכילתם, ואז היתה טובה גדולה הן לפשות והן לנשמתו.

~ ~

צריך להזהר מאד שלא לאכול פרי קודם שהתבשל כל צרכו על האילן, כי יכול לאבד נפשו על ידי זה. גם אסור לתלוש פרי קודם בישולו, כמו שאסור לקרץ אילן קודם זמנו.
 (ליקוטי מוהר"ן פח)

להכניע את הגאווה מול הענוה

מעשה שהיה עם חכם צדקה חוצין זצ"ל, שפעם קרה שיהודי אחד נכנס לביתו בערב שבת קודש, ובקש ממנו שיבוא למול את בנו ביום השבת, בשכונת בירושלים העתיקה. הרב צדקה, שהיה כבר זקן מאד, לא סרב להזמנה, והלך ביום השבת עם שמשו מביתו שבירושלים החדשה זמן ממושך עד שהגיע לבית בו נערך הברית. והנה, לפתע הבחין הרב, שאבי הבן מתמהמה מעט, ואינו מאפשר לקיים את הברית. האנשים רמזו לאבי הבן שהמוהל ממתין שיורה לו להתחיל, אך אבי הבן השיב בקול חלש, שהוא חוזר בו מכוונתו לכבד את הרב במצוות המילה, ובדעתו לכבד את המוהל שהגיע עתה, אלא מכיון שטרח הרב להגיע ממרחק לקיים המצוה, לכן לא אמר לו זאת, הבן: אינני מקפיד על זה כלל! תוכל לכבדו אך גם הפעם חזר והתמהמה אבי הבן, לאבי הבן, ושאלו: "ועכשיו למי מחכים?" למצוה שכח בביתו את כלי המילה ולא לו את כלי המילה שברשותו. להפתעתו של הנהגה לך, אני משאיל לך את הכלים בשמחה המכובד. וכך היה, הילד נימול בידי של

הרב צדקה חוצין

בדרכו חזרה לביתו, החל שמשו לשוחח עמו "תמה אני על כבודו שעבר בשתיקה על שלא כיבד את הרב במצוות המילה לאחר בעזות פנים ביקש מהרב את כלי המילה! את כלי המילה בשום פנים ואופן!" חייך "וכי ידעת? הנה אנכי כבר זכיתי להכניס ישראל, אבל אף פעם לא זכיתי לעשות את

על מה שקרה, והתפלא בפני הרב ואמר: התנהגותו של אבי הבן וחוצפתו, שלא מספיק הדרך הארוכה שהלך, ביום השבת, אלא עוד אלמלא אני במקומכם, לא היתי משאיל לו אליו הרב, ובפנים מאירות אמר לו: בכריתו של אברהם אבינו אלפים מילדי המצוה באופן לכך מושלם כפי שעשיתי

היום. מי כמוני מאושר היום?" התפלא השמש יותר: "היום? לא עשה כבודו את המצוה כלל, אלא המוהל האחר התכבד במרום כבודו!! הסביר לו הרב צדקה: כבר אמרו חכמינו ז"ל: "חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה – מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה". בכל פעם שאני מקיים מצוות מילה, אף שהיא מצוה גדולה וחשובה מאד, מכל מקום עלול שיתערבו בעשייתה כל מיני נגיעות ופניות, מאחר שהקהל חולק לי כבוד ומכבדים אותי אחרי הברית, וקשה לי לעשותה בכוונה צרופה בלתי ל-ה' לבדו. לא כן הפעם, אמנם לא מלתי את הבן בפועל, ואף אחד לא החזיק לי טובה, ולא חלקו לי שום כבוד, **אלא רק בשמים ממעל** **החשיבו לי כאילו עשיתי את המצוה**, אם כן, תיזקף היום לזכותי מצוה זכה, נקייה מכל פניות ונגיעות. זכיתי היום לשלימות במצוות מילה, יותר מכל הפעמים שזכיתי למול ממש!

אמרו רבותינו בגמרא (מס' חולין פט): גדול הנאמר במשה ואהרון, יותר ממה שנאמר באברהם, שאילו באברהם כתוב "ואנכי עפר ואפר", ובמשה ואהרון כתוב "ונחננו מה". [בפרשתנו זו]. במה גדולה הענוה של משה ואהרון ע"ה יותר מהענוה של אברהם אבינו ע"ה, הרי גם עפר ואפר אינם שווים כלום? ההבדל הוא, שכאשר אמר אברהם "ואנכי עפר ואפר", היה עומד ומדבר כנגד ה', ובודאי שליד בורא עולם אנו נחשבים כעפר ואפר. ואילו משה ואהרון אמרו "ונחננו מה" – כלפי העם המתלוננים, שגם ליד אנשים פחותים מהם, הנמיכו את עצמם ולא יתגאו. אנו בנייהם ש אברהם אבינו ושאר האבות הקדושים, יכולים להגיע לדרגה גבוהה שכזו ולהחשיב עצמנו כעפר ואפר, אבל אומות העולם אינם יכולים להגיע לזה, מפני שאין להם מקור טהור לשאוב ממנו את הענוה, כפי שיש לנו, ברוך ה'!

(דרשה לישראל)

טעם דגן מביא דעת לאדם

כשאנשים נותנים צדקה, על ידי זה הפירות מתברכים, והשלום בעולם

תמרים מבטלים דאגה

מובא מספר המידות

מגדיל ישועות

חודש שבט באוקראינה, החורף בעיצומו, סופות שלגים, קור המגיע לעתים לעשרות מעלות מתחת לאפס. דרכי הציון שוממות, מעטים הפוקדים את הציון הקדוש ב"לילות הזהב" הנמשכים על פני 16 שעות ויותר, ניתן לפעול גדולות ונצורות. אחד מהם היה **מ' מבני ברק**, והוא מספר, שאחד מהשוהים עמו באומן, קיבל לפתע שיחת טלפון בהולה מאחיו בארץ הקודש – אשתו בחדר לידה במצב אנוש, הרופאים פסקו: "או התינוק או האם!" ר"ל. מיידית, נאספו קבוצת מתפללים לאמירת 'תיקון הכללי' ומזמור לתודה' [הידוע בסגולתו למקשה ללדת], ורבינו הקדוש כמוכן לא איכזב, וכמו באלפי פעמים קודמות, קיים את הבטחתו הידועה: "מקשה לילד – עד אלי. פעלתי אצל ה' יתברך, שכל מקשה לילד, שיבוא להתפלל עבורה על קברי, ויתבטל הקושי מיד". שיחה אחת מהארץ, ובתוך חצי שעה מזמן התפילה, בישר האח על לידה קלה ובריאה.

גם אתם מוזמנים לשלוח לנו את ישועתכם!

- לשמיעת שיעורי ברסלב בשפות שונות 02-9950000
- גמ"ח קונטרסים ודיסקים 052-3476706
- גמ"ח לימוד לעילוי נשמת 052-3635951
- גמ"ח תפילין 054-7280433
- מוהל מוסמך ירא שמים 052-6713201
- שידוכים לשם שמים 02-5810010
- מוקד הישועות 1-800-255-522
- אתר השבת הישראלי www.shabes.net

הציבור מתבקש להתפלל עבור הגברת החולה אסתר בת גוהר. ברוכים תהיו!

אתם שואלים והרב ענה

שאל נא

רבינו אמר: "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד", איך עושים את זה?

חלק ג:

שמיעת קול נגון בכלי זמר ממנגן כשר, לשם שמים – סגולה גדולה לשמחה. (ליקו"מ תורה נד). לצערינו יש היום הרבה מנגנים שאינם כשרים, ובשעה שמנגנים חושבים כל מיני מחשבות שאינן טובות, רחמנא ליצלן, ומי ששומע אותם – לא רק שאינו מתקרב על ידי זה לעבודת ה', אלא מתרחק, חס ושלום. וכמו שמובא בתורה ג, שנגון ממנגן רשע, מפריע לו בעבודת ה', ולהיפך, כששומעים נגון ממנגן כשר, לשם שמים, ולא לשם כבוד וגדולה מדומה, אלא כדי לשמוח באמת ולהתקרב על ידי זה ל-ה' יתברך, בבחינת "אנכי אשמח ב-ה'", על ידי נגון כזה בא לשמחה, וזוכה להכניע ולברר את המדמה [דמיונות] שמהם כל התאוות, וזוכה לדבק את מחשבותיו בעולם הבא, ולהיות בבחינת 'בן עולם הבא'. לכן צריכים לחפש מנגן כשר וצדיק, ולשמוע ממנו איך שמנגן בכלי זמר, ועל ידי נזכה לשמחה, ולהשגת רוח הקודש, כי על ידי נגון של שמחה ממנגן כשר, אפשר לזכות לרוח הקודש, כמו שמצאנו אצל אלישע, שאמר (מלכים ב, ג): "ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'", שעל ידי הנגינה, שרתה עליו שכינה.

מובא מהגאון הקדוש מברדיטשוב זי"ע, בעל ה'קדושת לוי', על פסוק זה [מה שאמר אלישע], **שותהי עליו יד ה'** תלוי **בוהיה כנגן המנגן** – ה"נגן" הוא האדם האוחז בכלי ומנגן, כמו שהכלי שמנגן, כמו שלכלי המנגן אין שום פניה של כבוד ודמיונות של התפארות וכדומה, כך המנגן נמצא באותה בחינה, שמנגן לשם שמים בלי שום התפארות ומחשבות זרות, ועל ידי זה – "ותהי עליו יד ה'", וזוכה שתשרה עליו רוח הקודש. וזה כמו שהבאנו לעיל מרבינו ז"ל, שרק על ידי נגינה לשם שמים, זוכים לשמחה.

נביא את חלק ד

בע"ה בגליון הבא

שאלות למדור זה יש לשלוח לכתובת המערכת או לדוא"ל

הגליון מוקדש לעילוי נשמתם של:

מרת	האיש	הזקן הכשר	הבחור
רחל מרסל ז"ל	מרדכי ז"ל	דוד ז"ל	אברהם יעקב ז"ל
בת מסעודה ז"ל	בר זוהרה ז"ל	בר אסתר ז"ל	בר מרים רינה תחי'
נלב"ע ב-ט"ז שבט	נלב"ע ב-י"ד שבט	נלב"ע ב-י"ד שבט	נלב"ע ב-י"ב שבט
ת.נ.צ.ב.ה	ת.נ.צ.ב.ה	ת.נ.צ.ב.ה	ת.נ.צ.ב.ה

